

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτόν πρέπει νὰ στέλλωνται οὐκὰ τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρόν ὁ ΠΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσαρις φοραὶς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 γιλιάρδες φύλλα γιὰ κἀκεῖνο ἡ φωνδρομὴ του εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ἔξω τῆς Ἑλλάδος 12. Κιόνας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητὰς. Ἄν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθῶς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κἀκεῖνο ποιεῖται πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορά.

Ὁ Λουκιζνός,

ἦτανε στὸ καιρὸ ποῦ ζοῦσε ἓνας κερατοσχυριστὴς τρεῖς χειρότερος ἀπὸ μένα, ἢ δὲ ἀρχὴ του κι' αὐτουνοῦ ἦτανε σὲν τὴ δική μου, νὰ μὴ ἔχη κἀμμιά ἀρχή.

Αὐτὸς λοιπὸν κοντὰ στῆς ἄλλαις σάτυρες του διηγῆται, πῶς μιὰ φορὰ σ' ἓνα συμπόσιο, οἱ τσουμπουσιάζοντες τσακωθῆκαν μαλλιὰ μὲ μαλλιὰ καὶ ἐσθῆσαν ὅλα τὰ λυχνάρικ. Στὸ σκοτάδι δὲ μέσα, ἓνας δάσκαλος ἐσουφροποίησε ἓνα κλαμοκαπιρισμένο ποτῆρι καὶ τὸ κάθισε στὸ κόρφο του. Ὅταν δὲ ἀναψῆν τὰ φῶτα καὶ ἤρθε ἡσυχία ὁ δάσκαλος δὲν ξέρε πῶς πῆγε νὰ σκύψῃ, καὶ τοῦπεσε τὸ ποτῆρι ἀπὸ τὸ κόρφο. Τότε γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὴ κλεψιά του, εἶπε, ὅτι τὸ ποτῆρι τὸ πῆρε καὶ τὸ νοικοκύρεψε στὸ κόρφο του, (τὸ πῆρε δηλαδὴ νὰ τὸ φυλλάξῃ), γιὰ νὰ μὴ τύχῃ ἀπάνω στὸ καυγᾶ καὶ τὸ κλωτσοπκτουσῆν. Θαρρῶ μάλιστα, πῶς γι' αὐτὴ του τὴ κλοσύνη του, ὅτι ἐγύρεψε νὰ τοῦ ποῦν καὶ εὐχαριστῶ.

Ἄς, ἦναι. Ὁ λόγος τώρα δηλοῖ: Ὁ Πετσάλης, αὐτὸς καλεῖ ὁ βουλιεχτῆς, ποῦ ἐβούλιαζε τὸσους ἀνθρώπους στὸ δρόμο τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τοὺς χάλασε τὰ πεζοδρόμια καὶ ρήμαξε ὅλο τὸ δρόμο, γιὰ νὰ τιμῆσῃ τὰ παληόσπιτά του ποῦ ἔχει ἐκεῖ, ἦτανε τῆς προάλλαις στὸ χορὸ τοῦ παλατιοῦ, ἀπάνω λοιπὸν στὴν ἀνακατοσύρα ἔπεσε μιανῆς κυρίως μιὰ ἀδαμαντένια καρφίτσα, τὴν ὁποία ὁ καλὸς μας Πετσάλης τὴν πῆρε καὶ τὴν νοικοκύρεψε στὴ τσέπη του.

Κάποιος ὅμως μασκαρᾶς τὸν εἶδε καὶ τὸ εἶπε στὸν ἀυλάρχῃ, ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴ γύρεψε.

Ἐφέρετε τί ἀπάντησε ὁ Πετσάλης μας; Ὅτι τὴν πῆρε γιὰτὶ νόμισε πῶς ἦτανε τῆς γυναϊκᾶς του, γιὰτὶ εἶπε λέει, ὅτι, θαρρῶσε, λέει, ὅτι ἡ γυναϊκᾶ του, εἶπε λέει, πῶς τάχα εἶχε μιὰ πέτοια καρφίτσα, τέλος πάντων, λέει στὸν ἀποσαλμένῳ, νὰ πᾶῃ δουλειὰ του καὶ ἄμα τὴ δεῖξῃ στὴ γυναϊκᾶ του καὶ δὲν ἦτανε δική της, θὰ τὴν ἔστελνε ἀμέσως. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως τὸ ξέχασε καὶ ἔστειλαν καὶ τοῦ τὴ ξαναγύρεψαν, καὶ εἶπε τὰ ἴδια, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίβας τὴν ἔστειλε τὴ

τρίτη μέρα, λέγοντας, ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ, καταγινότανε μέρα καὶ νύχτα νὰ ἐξετᾶξῃ τὴ καρφίτσα ἂν ἦτανε ἢ ὄχι δική του, σάματις μπορεῖ νὰ υπάρξῃ ἀνθρώπος στὸ κίσιμο, ποῦ νὰ μὴ γνωρίζῃ τὸ πράγμα τὸ δικό του, καὶ ὅτι ἔστρωντας μὲ τὸ νὰ ἔκλεψαν ἄλλη φορὰ ἀπὸ τὸ παλάτι τὸ ἀδαμαντοστόλιστο παράσημο τοῦ Σουλτάνου, φοβήθηκε μήπως πάθῃνε καὶ ἡ καρφίτσα τὴν ἴδια δουλειὰ, καὶ τὴν πῆρε νὰ τὴ φυλλάξῃ.

Γιὰ οὐκὰ αὐτὰ ἐγινε μεγάλο πατερντὶ στῆς ἐφημερίδες, ὡς ποῦ ἀναγκάστηκε καὶ ὁ ἴδιος ν' ἀπαντήσῃ μὲ τὴν ὑπογραφή του, ὅτι ἦτανε ψέμματα, πράγμα ποῦ τὸ πιστεύω κ' ἐγὼ, κ' ἄς μὴ τὰ πιστεύετε σῆς.

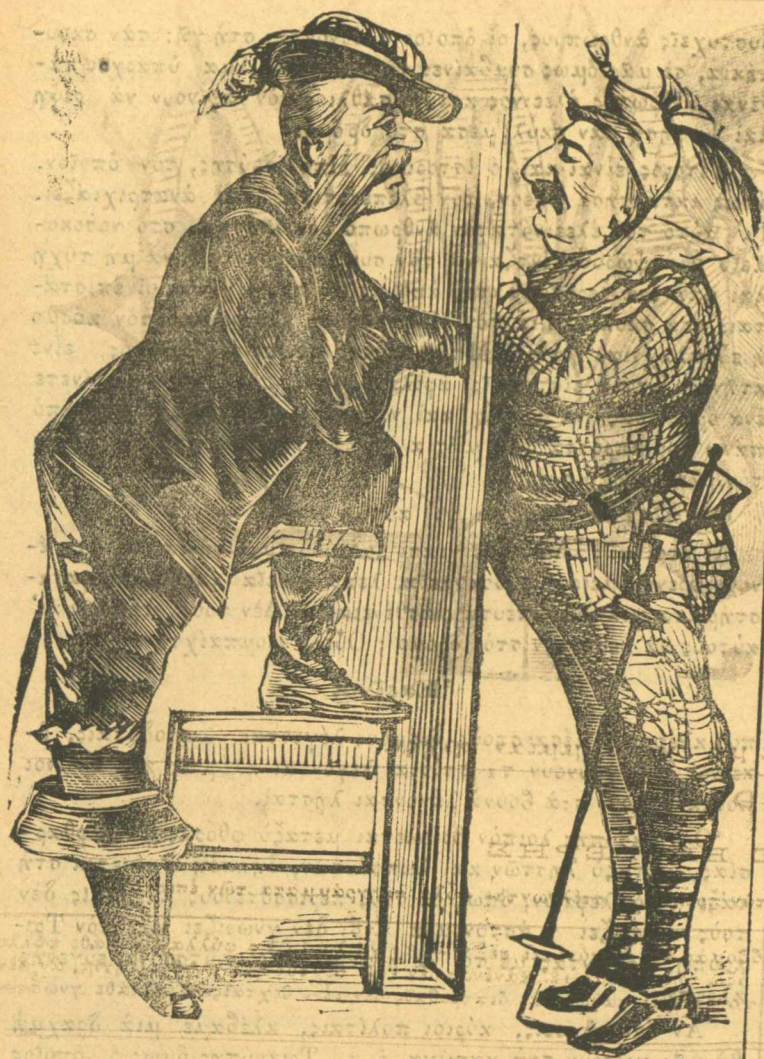
Τώρα θὰ ρωτήσετε, καὶ γιὰ ποῖο λόγο αἰτίας σᾶς τὰ εἶπα αὐτὰ, γιὰ νὰ σᾶς μάθω τί προφάσεις μπορεῖτε νὰ βρῆσατε, ὅταν κἀμμιά φορὰ, πέρνετε κατὰ λάθος ξένα πράγματα γιὰ δικὰ σας;

Ὅχι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς, πῶς, ὅτι αὐτὸς ὁ Πετσάλης, ἔχει ὁ ἀνθρώπος, καὶ τὴ μανία νὰ γίνῃ, τί νομίζετε; Ὑπουργός. Καὶ δὲς κάθε λίγο καὶ λιγάκι καὶ πᾶει καὶ πετᾶ ἓνα δυὸ τάλλαρα στὸ Βυθινὸ καὶ γράφει = Αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα συμπληρώνεται τὸ ὑπουργεῖον, παραλαμβανόμενου καὶ τοῦ Πετσάλῃ ὡς ὑπουργοῦ: Καὶ ὁ μὲν Βυθινὸς χτυπώντας τὰ τάλλαρα τοῦ Πετσάλῃ μας, γι' αὐτὰ τὰ διαφοράκια ποῦ δημοσιεύει ἀπὸ δῶ καὶ ἐξ' ἐξ' ἡμέρας, ἀλλ' ἡμεῖς ὁ χαμᾶλης λαὸς δὲν γελοῦμε, ἀλλὰ φωνάζομε: = Αἶ, ποῦ πάτε καὶ σᾶς μάθῃμε. Πετσάλῃ, Πετσάλῃ, δὲν θὰ θρῆς καρφίτσα ἄλλη, ὑπουργεῖο δηλαδὴ.

Ἄρσάκειον.

Τὴ κατάστασι τέλος πάντων αὐτοῦ τοῦ σχολείου δὲν μπορῶ νὰ τὴ χονέψω, καὶ ἐπειδὴ τόσο καιρὸ πῶ τὸ κοπχνίζω, ἔγειναν μερικκὶ διορθώσεις, γιὰ δ' αὐτὸ ἔρχομαι νὰ προτείνω καὶ κἀτι ἄλλαις διορθώσεις ποῦ πρέπει νὰ γείνουν.

Οἱ ἀρσενικοὶ συμβούλοι εἶπαμε, ὅτι πρέπει νὰ γείνουν

Τρικουπής. Αίτιολογίας μασκαράς.
Δελιγιάννης. Γιοχά του μασκαρά των μασκαράδων.

γανε στή βουλή με έξοδα του φτωχού δημοσίου και εγχευε
τή κακή του Ώρα τριδίπλη.

Αυτή η μικρούτσιχη δὲ κλεψίτσα ἐκούστισε γιά ἐργατικὰ
κάμμιὰ διακοσιὰ δραχμῆς και κάμμιὰ τετρακοσιὰ τὸ
χαρτί, διότι κι' αὐτὸ τὸ φόρτωσε στή καμπούρα τῶν δημο-
σίου.

Ἡ χρυσαγαθάρενα Νενίτσα. ἔτοιμη γιά τὸ χορὸ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Φεβρουαρίου 1883

Κοντὰ δὲ σ' αὐτὴ τὴ καλπονόθεψι τοῦ κύρ προθυπου-
γαῦ μαζὸ θὰ ἔχομε τόρα και δίκαις, γιὰτὶ ὁ ρήτορας Κώστας
ἄμα ποῦ ἔμαθε πῶς στὸ ἐθνικὸ τυπογραφεῖο τυπῶνται οἱ
λόγοι τῆς δωρεᾶς, ἐγύρεψε και αὐτὸς νὰ τυπῶσῃ σ' αὐτὸ
ὅλας τοὺς λόγους του, λέγοντας, ὅτι τοὶ δικοὶ του λόγοι
εἶνε καθαροὶ ἐθνικοὶ και φέρουν στὸ λαὸ περισσώτερη ὀφέ-
λεια, διότι και σύντομοι εἶνε, πεντάρικοι και δεκάτικοι, και
περιεχτικοὶ, και τοὺς ἀκούν οἱλοι με μεγάλη εὐχαρίστησι,
ἐνῶ τὸν τεσσαρῶρο λόγο τοῦ Τρικουπῆ κανεῖς αὐτε τὸν
διάβασε οὔτε θὰ τὸν διαβάσῃ, ὥστε πᾶν τὰ ἔξοδα τοῦ δη-
μοσίου ἀρνόντε.

Τόρα νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξῃ αὐτὸς ὁ μεταξὺ Τρικουπῆ
και Κώστα ρητοροκαυγᾶς.

Τόρα, κύρ Διευθυντή, ποῦ ἔμαθες τὰ καθέκαστα, κἀνεμας
τὴ χάρι νὰ διατάξῃς τὴ σύλληψι τοῦ φίλου μας, πρὶν μᾶθῃ
ἀπὸ τὰ μικρὰ, νὰ κλέφτῃ και μεγάλα.

Δὲν μᾶς λὲς

κύρ Οἰκονόμου δασκάλου τοῦ Ἀρσάκειου με τί δικίωμα
πέρνεις γιά δικαίς σου τῆς ταντέλαις ποῦ πλέκουν τὰ κορίτσα
με ἔξοδά τους; Μπᾶς θέλεις σὲ βάρος τῶν κοριτσῶν νὰ φτειά-
σῃς τῆς ταντέλαις τῶν νυφικατικῶν πανταλονιῶν σου και
πουκαμισῶν, ἢ μπᾶς και θαρρεῖς πῶς ἡ μαζιῆτρις εἶνε
δούλαις σου γιά νὰ σοῦ πλέκουν με ἔξοδά τους ταντέλαις
και τῆς πουλάς αὐ;

Ἰππεγε ὀπισθὲ μου και σὺ σαταναδενᾶ, ἡ καλλίτερα εἶλα
ἀπὸ μπρός μου. Μὰ τὸ Θεὸ, ἔτσι κανουν κάμμιὰ φορὰ αὐταῖς
ἡ γυναῖκες ἐμᾶς τοὺς ἀντρας νὰ θυμῶνουμε και νὰ μὴ ἔε-
ρωμε τί λέμε.

Ὁ πρῶτος μασκαράς τῆς Ἑλλάς, ὁ διαβόητος
Καλιγούλας.

—Κάμε σὺ πῶς κλαίεις και τὰ δάκρυα θὰ κατέβουν μόνᾶ
τους.

—Μὰ πῶς; δὲν μπορῶ.

—Κλάψε.

—Μὰ δὲν μπορῶ.

—Μὰ κάμε πῶς κλαίεις, ἀνόητη, ἀμαθεστάτη, πλῆρο-
κόριτσο, εἶσαι Ἦν chut γάτα! Δὲν γνωρίζεις οὐδὲν ντὲ
πλεξίς. Εἶσαι un Sige (μιὰ μαϊμού). Ἄλὲν fument (φοσάδα).
Ἄμα ἀκουσε ἡ Ἀθηνούλα αὐταῖς τῆς φρισαῖς τῆς πα-
στρικωμαρῆς τῆς τῆς χρυσαγαθάρενας, τὴν πείραν τὰ κλά-
ματα.

Τότε σηκώθηκε ἡ μορὰ τῆς τὴν ἀγάλλισε και τῆς εἶπε;

—Βλέπεις τόρα πῶς ξέρεις νὰ κλαῖς σὲὰ φέμματα; Αἶ
ἔτσι κλαῖουν φαινμενικᾶς. Ἄμα, ἀκουσε εἰτὰ ἡ Ἀθηνούλα
τὴν πῆραν τὰ γέλια. (ἔχει κι' ἄλλα).